

Zadeva C-326/19

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

23. april 2019

Predložitveno sodišče:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italija)

Datum predložitvene odločbe:

28. november 2018

Tožeča stranka:

EB

Tožene stranke:

Presidenza del Consiglio dei Ministri

Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR

Università degli Studi Roma Tre

Predmet postopka v glavni stvari

Tožba, s katero se predlaga razveljavitev obvestila z dne 21. novembra 2017, katerega predmet je: „Odgovor na zahtevek za podaljšanje pogodbe o zaposlitvi za določen čas za delovno mesto raziskovalca tipa A v skladu s členom 20(8) d.lgs. n. 75 (zakonska uredba št. 75) iz leta 2017“, in okrožnice št. 3/2017, ki jo je sprejelo Ministro per la semplificazione e la pubblica amministrazione (ministrstvo za poenostavitev in javno upravo, Italija), ter ugotovitev pravice tožeče stranke do zaposlitve za nedoločen čas na delovnem mestu raziskovalca ali do ocenjevanja iz člena 24(5) legge n. 240 (zakon št. 240) iz leta 2010, za imenovanje izrednih profesorjev.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Skladnost člena 29(2)(d) in (4) z decreto legislativo del 15 giugno 2015, n. 81 (zakonska uredba št. 81 z dne 15. junija 2015), člena 36(2) in (5) decreto legislativo del 30 marzo 2001, n. 165 (zakonska uredba št. 165 z dne 30. marca 2001) in člena 24(1) in (3) legge del 30 dicembre 2010, n. 240 (zakon št. 240 z dne 30. decembra 2010) z določbo 5 okvirnega sporazuma o delu za določen čas, ki je Priloga k Direktivi 1999/70/ES.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali kljub temu, da za države članice ne velja splošna obveznost, da določijo preoblikovanje pogodb o zaposlitvi za določen čas v pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas, določba 5 okvirnega sporazuma iz Direktive Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, z naslovom „Ukrepi za preprečevanje zlorab“, tudi z vidika načela enakovrednosti nasprotuje temu, da nacionalna zakonodaja, in sicer člen 29(2)(d) in (4) zakonske uredbe št. 81 z dne 15. junija 2015 ter člen 36(2) in (5) zakonske uredbe št. 165 z dne 30. marca 2001, univerzitetnim raziskovalcem, zaposlenim s pogodbo o zaposlitvi za določen čas treh let, ki se lahko podaljša za dve leti, v skladu s členom 24(3)(a) zakona št. 240 iz leta 2010, onemogoča, da bi nato sklenili delovno razmerje za nedoločen čas?

2. Ali kljub temu, da za države članice ne velja splošna obveznost, da določijo preoblikovanje pogodb o zaposlitvi za določen čas v pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas, določba 5 okvirnega sporazuma iz Direktive Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, z naslovom „Ukrepi za preprečevanje zlorab“, tudi z vidika načela enakovrednosti nasprotuje temu, da bi nacionalna sodišča zadevne države članice uporabljala nacionalno zakonodajo, kakršna je ta iz člena 29(2)(d) in (4) zakonske uredbe št. 81 z dne 15. junija 2015 ter člena 36(2) in (5) zakonske uredbe št. 165 z dne 30. marca 2001, tako, da bi bila pravica do ohranitve delovnega razmerja odobrena osebam, zaposlenim v organu javne uprave s pogodbo o prožni zaposlitvi, za katero veljajo pravila delovnega prava, vendar se na splošno ne priznava za osebe, zaposlene za določen čas v tem organu na podlagi upravnega prava, glede na to, da v nacionalnem pravnem redu ne obstaja (zaradi zgoraj navedenih nacionalnih določb) noben drug učinkovit ukrep za sankcioniranje takih zlorab v zvezi z delavci?

3. Ali kljub temu, da za države članice ne velja splošna obveznost, da določijo preoblikovanje pogodb o zaposlitvi za določen čas v pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas, določba 5 okvirnega sporazuma iz Direktive Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, z naslovom „Ukrepi za preprečevanje zlorab“, tudi z vidika načela enakovrednosti nasprotuje [...] nacionalni zakonodaji, kakršna je člen 24(1) in (3) zakona št. 240 z dne 30. decembra 2010, ki določa sklenitev in

podaljšanje pogodb o zaposlitvi za določen čas med raziskovalci in univerzo za skupaj pet let (tri leta z morebitnim podaljšanjem za dve leti), pri čemer določa, da mora biti sklenjena „[v] okviru razpoložljivih sredstev za programsko obdobje za izvajanje dejavnosti raziskav, poučevanja, dopolnilnega poučevanja in pomoči študentom“, in pri čemer je podaljšanje odvisno od „pozitivne ocene didaktičnih dejavnosti in opravljenih raziskav“, ne določa pa objektivnih in preglednih meril za preverjanje, ali sklenitev in obnovitev takih pogodb dejansko ustrezata realni potrebi, ali so primerne za doseganje zastavljenih ciljev in ali so potrebne v ta namen, ter zaradi tega pomeni dejansko tveganje za zlorabo tovrstnih pogodb, zaradi česar ni skladna z namenom in koristnim učinkom okvirnega sporazuma?

Navedene določbe prava Unije

Direktiva Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (v nadaljevanju: Direktiva 1999/70); zlasti določba 5 okvirnega sporazuma.

Priporočilo Komisije z dne 11. marca 2005 o Evropski listini za raziskovalce ter o Kodeksu ravnanja pri zaposlovanju raziskovalcev (2005/251/ES).

Navedene nacionalne določbe

Zakon št. 240 z dne 30. decembra 2010, „Predpisi s področja organizacije univerz, akademskega osebja in zaposlovanja ter o pooblastilu vladi za spodbujanje kakovosti in učinkovitosti univerzitetnega sistema“ (v nadaljevanju: zakon št. 240/2010). Zlasti člen 24 z naslovom „Raziskovalci za določen čas“ v prvih dveh odstavkih določa, da lahko univerze za opravljanje dejavnosti raziskovanja in poučevanja sklenejo pogodbe o zaposlitvi za določen čas s kandidati, izbranimi z javnimi postopki izbora, ki jih urejajo univerze same s predpisi in morajo biti objavljeni v italijanskem uradnem listu ter na spletnih straneh univerze, ministrstva in Evropske unije, ter za katere se zahteva doktorski ali enakovreden naziv. Pred izborom mora biti opravljeno predhodno ocenjevanje kandidatov na podlagi nazivov, življenjepisa in znanstvenih objav. V skladu z odstavkom 3 istega člena so zadevne pogodbe lahko: „a) triletna pogodbe, ki se lahko podaljšajo samo enkrat za dve leti na podlagi pozitivne ocene opravljenih didaktičnih in raziskovalnih dejavnosti“ (pogodba za raziskovalca tipa A) ali „b) triletna pogodbe, rezervirane za kandidate, ki so izkoristili pogodbo iz točke a)“ ali s kandidati, „ki so dosegli nacionalne znanstvene kvalifikacije v funkciji rednega ali izrednega profesorja“, ali z drugimi kandidati (pogodba za raziskovalca tipa B). Kar zadeva nosilce pogodb za raziskovalca tipa B, ki so dosegli znanstvene kvalifikacije, univerza v tretjem letu zadevne pogodbe opravi ocenjevanje za namen zaposlitve izrednih profesorjev in v primeru pozitivne ocene se nosilci pogodbe ob njenem izteku zaposlijo kot izredni profesorji.

Zakonska uredba št. 75 z dne 25. maja 2017, „Spremembe in dopolnitve zakonske uredbe št. 165 z dne 30. marca 2001, [...]“ (v nadaljevanju: zakonska uredba

št. 75/2017). Zlasti člen 20 z naslovom: „Prenehanje prekariata v organih javne uprave“ v odstavku 1 določa, da lahko organi, da bi odpravili prekariat in zmanjšali uporabo pogodb o zaposlitvi za določen čas, v triletnem obdobju od leta 2018 do 2020 za nedoločen čas zaposlujejo osebje, ki je „a) zaposleno po datumu začetka veljavnosti zakona št. 124 iz leta 2015 s pogodbami za določen čas pri organu, ki zaposluje [...]; b) bilo zaposleno za določen čas za iste dejavnosti z razpisi, tudi če so bili izvedeni pri drugih organih javne uprave poleg tistih, ki zaposlujejo; c) do 31. decembra 2017 pri organu javne uprave iz točke a), ki zaposluje, zaposleno vsaj tri leta v zadnjih osmih letih, čeprav niso bila zaporedna“. V skladu z odstavkom 2 istega člena lahko poleg tega uprave v istem obdobju treh let, kot je navedeno zgoraj, pod določenimi pogoji objavijo razpise za osebje, ki „a) ima po datumu začetka veljavnosti zakona št. 124 iz leta 2015 sklenjeno pogodbo o prožni zaposlitvi z upravo, ki je objavila razpis; b) je do 31. decembra 2017 pri upravi, ki je objavila razpis, zaposleno vsaj tri leta v zadnjih osmih letih, čeprav niso bila zaporedna“. V skladu z odstavkom 8 zadevnega člena lahko uprave podaljšajo prožna delovna razmerja z osebami, ki sodelujejo v postopkih, opisanih v odstavkih 1 in 2 zgoraj, do njihovega zaključka. Odstavek 9 člena 20 določa tudi, da se ta „ne uporablja za zaposlovanje učiteljev, izobraževalnega in upravnega, tehničnega in pomožnega osebja v državnih šolskih in izobraževalnih ustanovah“, in da zaposleni v javnih raziskovalnih ustanovah spadajo na področje uporabe odstavka 2 zadevnega člena.

Zakonska uredba št. 165 z dne 30. marca 2001, „Splošni predpisi o ureditvi zaposlovanja v organih javne uprave“ (v nadaljevanju: zakonska uredba št. 165/2001). Člen 3, „Zaposleni v sistemu javnega prava“, v odstavku 2 določa: „[d]elovno razmerje profesorjev in univerzitetnih raziskovalcev za nedoločen ali določen čas še naprej urejajo ustrezne veljavne določbe, dokler ne bo sprejeta posebna ureditev, ki bo to urejala celovito“. Člen 36 iste zakonske uredbe v besedilu, ki je veljal od 22. junija 2017, v prvih dveh odstavkih določa, da je zaposlitev v javni upravi praviloma izključno za nedoločen čas, vendar pa se lahko zaradi izključno začasnih in izjemnih potreb uporabijo zakonsko določene prožne pogodbene oblike zaposlovanja. V skladu z odstavkom 5 istega člena, „[č]e javne uprave kršijo prisilne določbe na področju zaposlovanja in dela delavcev, to nikakor ne more imeti za posledico nastanka delovnega razmerja za nedoločen čas pri teh javnih upravah, ne glede na odgovornost in sankcije, ki lahko temu sledijo. Zadevni delavec ima pravico do povrnitve škode, ki je nastala z opravljanjem dela v nasprotju s prisilnimi določbami [...]“. V nadaljevanju odstavek 5c določa, da so pogodbe, sklenjene v nasprotju s členom 36, nične. Odstavek 5d pa določa, da se zadevni člen „ob upoštevanju odstavka 5 ne uporablja za zaposlovanje učiteljev, izobraževalnega in upravnega, tehničnega in pomožnega osebja za določen čas v državnih šolskih in izobraževalnih ustanovah [...]“.

Zakonska uredba št. 81 z dne 15. junija 2015, „Sistemska ureditev pogodb o zaposlitvi in sprememba zakonodaje s področja delovnih nalog, v skladu s členom 1(7) zakona št. 183 z dne 10. decembra 2014“ (v nadaljevanju: zakonska uredba št. 81/2015). Člen 19 v različici, ki se je uporabljala za obravnavano

zadevo in pred spremembo, ki je bila sprejeta z decreto legge n. 87/2018 (zakonska uredba št. 87/2018), je zlasti določal, da lahko delovno razmerje za določen čas med istim delodajalcem in istim delavcem z veriženjem pogodb traja največ 36 mesecev. Člen 29(2)(d) zadevne zakonske uredbe, ki velja od 12. avgusta 2018, določa: „Iz področja uporabe tega poglavja so izvzeti tudi: [...] d) pogodbe za določen čas, sklenjene v skladu z zakonom št. 240 z dne 30. decembra 2010“. Nazadnje, v skladu z odstavkom 4 zadnjega člena, „[t]o ne vpliva na določbe člena 36 zakonske uredbe št. 165 iz leta 2001“.

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 EB, tožeča stranka, je univerzitetni raziskovalec za določen čas pri Università degli Studi Roma Tre.
- 2 Na javnem razpisu, objavljenem v skladu s členom 24(2) zakona št. 240/2010, je bil namreč izbran kot raziskovalec za določen čas s triletno pogodbo, ki se lahko samo enkrat podaljša za največ dve leti. Oktobra 2014 je pridobil tudi nacionalno znanstveno kvalifikacijo za znanstveni sektor kategorije IUS/10 – upravno pravo, v skladu s členom 16 istega zakona.
- 3 Pred iztekom pogodbe je tožeča stranka pri svojem oddelku zaprosila za dveletno podaljšanje, ki je bilo odobreno 14. maja 2015.
- 4 Naslednji dve leti je Oddelek za pravosodje pri Roma Tre, zlasti kar zadeva upravno pravo, na mesto izrednih profesorjev zaposlil dva raziskovalca za nedoločen čas, ki sta pridobila nacionalno znanstveno kvalifikacijo za izredne profesorje v skladu z določbami zakona št. 240/2010. Za raziskovalce za določen čas ni bil objavljen noben tovrsten postopek.
- 5 Tožeča stranka je 8. novembra 2017 vložila vlogo za podaljšanje pogodbe na podlagi člena 20(8) zakonske uredbe št. 75/2017, ki jo je utemeljila s tem, da naj bi se določbe tega člena uporabljale tudi za učno osebje na univerzah, in zaprosila Università degli Studi Roma Tre, naj od leta 2018 uporabi postopek ustalitve iz odstavka 1 navedene določbe.
- 6 Zgoraj navedena univerza je z obvestilom z dne 21. novembra 2017 zavrnila vlogo z utemeljitvijo, da naj se člen 20(8) zakonske uredbe št. 75/2017 ne bi uporabljal za raziskovalce za določen čas, in da univerze v skladu z zakonom št. 240/2010 ne morejo več uporabljati prej veljavnih postopkov za raziskovalce za nedoločen čas.
- 7 S tožbo, vročeno dne 6. decembra 2017 in vloženo dne 11. decembra 2017, je tožeča stranka pri predložitvenem sodišču izpodbijala zgoraj navedeno obvestilo in okrožnico št. 3/2017, ki jo je sprejelo Ministrstvo za poenostavitev in javno upravo, ter predlagala razglasitev ničnosti. Tožeča stranka predlaga, naj se ugotovi njena pravica do zaposlitve za nedoločen čas na delovno mesto raziskovalca ali do

ocenjevanja iz člena 24(5) zakona št. 240 iz leta del 2010, za imenovanje izrednih profesorjev.

- 8 Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca (ministrstvo za izobraževanje, visoko šolstvo in raziskave) in Università degli Studi Roma Tre predlagata, naj se tožba zavrne.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 9 Tožeča stranka trdi, da je člen 20 zakonske uredbe št. 75/2017 splošen in da se uporablja tudi za delovna razmerja na podlagi upravnega prava in torej tudi za raziskovalce tipa A. Izpodbijana okrožnica št. 3/2017 naj bi s trditvijo, da se zadevni člen ne uporablja za zaposlene na podlagi upravnega prava, kršila okvirni sporazum o delu za določen čas iz Direktive 1999/70, ki določa stroge pogoje za delodajalce pri uporabi pogodb za določen čas in zanje zahteva objektivne razloge, da se preprečijo zlorabe.
- 10 Tožeča stranka meni, da če bi šteli, da se zgoraj navedeni člen ne uporablja za raziskovalce za določen čas, bi iz tega izhajala neenaka obravnava glede na raziskovalce v javnih raziskovalnih ustanovah, za katere je določena možnost ustalitve.
- 11 Tožeča stranka tudi trdi, da izključitev – iz člena 29(2)(d) zakonske uredbe št. 81/2015 – pogodb za določen čas, sklenjenih v skladu z zakonom št. 240/2010, iz uporabe ureditve o delu za določen čas iz iste zakonske uredbe – in zlasti iz uporabe določbe, ki določa, da lahko delovno razmerje za določen čas traja največ 36 mesecev – ni skladna s pravom Unije, ker ni objektivnih razlogov, zaradi katerih bi moral biti univerzitetni raziskovalec zaposlen za določen čas, zlasti če lahko delovno razmerje preseže omejitev treh let, kot se je zgodilo v primeru tožeče stranke. V tem zadnjem primeru naj namreč delovno razmerje, ki traja dlje od 36 mesecev, ne bi bilo skladno z začasnimi potrebami delodajalca.
- 12 Poleg tega je člen 24(5) zakona 240/2010 v delu, ki ne določa možnosti, da bi bili raziskovalci tipa A, ki so pridobili nacionalno znanstveno kvalifikacijo, ocenjeni za imenovanje na delovno mesto izrednih profesorjev, v nasprotju z načelom nediskriminacije iz določbe 4 okvirnega sporazuma iz Direktive 1999/70.
- 13 Tožeča stranka se nazadnje sklicuje tudi na načelo prava Unije o enakovrednosti, na podlagi katerega bi se bilo treba v odsotnosti druge ugodne določbe sklicevati na primere delavcev v zasebnem sektorju (za katere je določeno samodejno preoblikovanje delovnega razmerja v delovno razmerje za nedoločen čas), učiteljev v šolah (za katere obstajajo izčrpani sezname in drugi postopki zaposlovanja) in vseh drugih javnih uslužbencev (za katere se uporablja člen 20 zakonske uredbe št. 75/2017).
- 14 Università degli Studi Roma Tre, tožena stranka, meni, da se člen 20 zakonske uredbe št. 75/2017 ne uporablja za javne uslužbence, zaposlene na podlagi

upravnega prava, kot so univerzitetni raziskovalci, v skladu s členom 3(2) zakonske uredbe št. 165/2001. Trdi tudi, da obravnavani člen ne povzroča neenake obravnave med raziskovalci tipa A in drugimi zaposlenimi, na primer zaposlenimi v javnih raziskovalnih ustanovah, ker ti ne spadajo v kategorijo zaposlenih na podlagi upravnega prava.

- 15 Tožena stranka tudi meni, da je razlika med ureditvijo za raziskovalce tipa B in tipa A iz zakona št. 240/2010 razumna glede na to, da imajo prvi več delovnih izkušenj na področju raziskovanja.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 16 Predložitveno sodišče dvomi o skladnosti člena 29(2)(d) in (4) zakonske uredbe št. 81/2015 in člena 36(2) in (5) zakonske uredbe št. 165/2001 z določbo 5 okvirnega sporazuma iz Direktive 1999/70, zlasti kar zadeva univerzitetne raziskovalce iz člena 24(3)(a) zakona št. 240/2010 (t. i. raziskovalci tipa A).
- 17 Člen 29(2)(d) zakonske uredbe št. 81/2015 namreč preprečuje preoblikovanje delovnega razmerja za določen čas za zgoraj navedene zaposlene v delovno razmerje za nedoločen čas, z odstopanjem od splošne ureditve iz iste zakonske uredbe, ki v času nastanka obravnavanih dejstev določa, da lahko pogodbe za določen čas trajajo največ 36 mesecev, po tem času pa se samodejno preoblikujejo v pogodbe za nedoločen čas.
- 18 Odstavek 4 istega člena se sklicuje na določbe člena 36 zakonske uredbe št. 165/2001, ki v odstavku 2 določa, da lahko javne uprave uporabijo zakonsko določene prožne oblike pogodb o zaposlitvi le, če so potrebe izključno začasne ali izjemne, v odstavku 5 pa, da „[č]e javne uprave kršijo prisilne določbe na področju zaposlovanja in dela delavcev, to nikakor ne more imeti za posledico nastanka delovnega razmerja za nedoločen čas pri teh javnih upravah, ne glede na odgovornost in sankcije, ki lahko temu sledijo“. Zadevni delavec ima pravico do povrnitve škode, ki je nastala z opravljanjem dela v nasprotju s prisilnimi določbami [...]“. Tudi ta zadnja določba torej izključuje preoblikovanje delovnega razmerja v delovno razmerje za nedoločen čas.
- 19 Predložitveno sodišče glede tega navaja sodbo Sodišča Evropske unije v zadevi C-184/15, v kateri je sodišče Evropske unije izjavilo, da „mora nacionalni pravni red zadevne države članice, zato da bi se lahko nacionalna ureditev, ki v javnem sektorju absolutno prepoveduje transformacijo več pogodb za določen čas v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas, štela za skladno z okvirnim sporazumom, v navedenem sektorju določati drug učinkovit ukrep za preprečevanje in, če je potrebno, sankcionirati zlorabo veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas“. V isti sodbi je Sodišče izjavilo tudi, da je treba določbo 5, točka 1, okvirnega sporazuma iz Direktive 1999/70 „razlagati tako, da nasprotuje temu, da nacionalna sodišča zadevne države članice nacionalno ureditev [...] uporabljajo tako, da v primeru zlorabe veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas osebam, ki jih je uprava zaposlila na podlagi pogodbe o zaposlitvi, za katero veljajo pravila

- delovnega prava, priznajo pravico do ohranitve delovnega razmerja, te pravice pa na splošno ne priznajo uslužbencem, ki jih ta uprava zaposluje na podlagi upravnega prava, razen če obstaja drug učinkovit ukrep v nacionalnem pravnem redu za sankcioniranje tovrstnih zlorab v primeru teh uslužbencev, kar pa mora preveriti nacionalno sodišče“.
- 20 Iz določb člena 20 zakonske uredbe št. 75/2017 torej izhaja, da v italijanskem pravnem redu obstaja pravica do ohranitve delovnega razmerja za osebe, ki jih je zaposlil upravni organ s prožno pogodbo o delu, za katero veljajo pravila delovnega prava. Spomniti pa je treba, da tožeča stranka kot raziskovalec spada med zaposlene na podlagi upravnega prava.
  - 21 Kar zadeva slednjo kategorijo oseb, po mnenju predložitvenega sodišča v nacionalni ureditvi ni nobenega učinkovitega ukrepa, ki bi nadomestil preoblikovanje delovnega razmerja in sankcioniral zlorabo pogodb za določen čas. Edini učinkovit ukrep v tem smislu naj bi bil namreč denarna odškodnina za nevzpostavitev delovnega razmerja za nedoločen čas.
  - 22 Odškodnina, določena v členu 36(5) zakonske uredbe št. 165/2001, kot je opisano v točki 18 zgoraj, naj torej ne bi bila učinkovit ukrep, ker tam navedeni ukrep pomeni pavšalno povračilo za škodo, ki je zastavljeno samo kot odškodnina. Zagotovljeno naj torej ne bi bilo nobeno odškodninsko varstvo v določeni obliki.
  - 23 Po mnenju predložitvenega sodišča tudi člen 36 v delu, ki določa, da kršitve prisilnih določb javne uprave na področju zaposlovanja delavcev ne morejo imeti za posledico nastanka delovnega razmerja za nedoločen čas pri teh javnih upravah, zbuja več dvomov glede skladnosti s pravom Unije, zlasti kar zadeva poseben okvir obravnavane zadeve.
  - 24 Tožeča stranka je namreč uspešno sodelovala na izbirnem postopku – kakršen je določen v členu 24 zakona št. 240/2010, ki spoštuje načelo dobrega upravljanja — na podlagi katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi za določen čas, kar pomeni zlorabo pogodbe za določen čas in torej kršitev načela iz prvega odstavka istega člena 36, po katerem uprave zaposlujejo izključno s pogodbami o zaposlitvi za nedoločen čas. Opozoriti je treba, da odstavek 2 istega člena določa, da se lahko druge vrste pogodb uporabijo samo, „če je dokazano, da so potrebne izključno zaradi začasnosti ali izrednosti“.
  - 25 Iz zgoraj navedenega torej izhaja, da zaposleni z uporabo člena 36(2) in (5) zakonske uredbe št. 165/2001 ostane tako brez pogodbe o zaposlitvi, ki se ne preoblikuje, kot tudi brez učinkovitega odškodninskega varstva, kar krši določbo 5 okvirnega sporazuma iz Direktive 1999/70 in načela enakovrednosti, učinkovitosti in odvracilnosti. Predložitveno sodišče glede tega navaja tudi sodbo Sodišča Evropske unije v zadevi Sciotto, C-331/17.
  - 26 Dvomi tudi glede skladnosti člena 24(1) in (3) zakona št. 240/2010, ki določa, da pogodba o zaposlitvi raziskovalcev traja tri leta z možnostjo dveletnega podaljšanja, s pravom Unije.

- 27 Obnovitev pogodbe o zaposlitvi za določen čas mora biti v skladu z določbo 5(1)(a) okvirnega sporazuma iz Direktive 1999/70 namreč upravičena z objektivnimi razlogi, pri čemer ne zadostuje nacionalni zakon, ki na splošno dovoljuje uporabo in veriženje pogodb za določen čas, kot je ugotovljeno tudi v zgoraj navedeni sodbi Sodišča Evropske unije.
- 28 In nazadnje, v skladu z določbo 5 zgoraj navedenega okvirnega sporazuma naj ne proračunske potrebe upravnih organov ne zahteva, kot je „pozitivna ocena opravljenih didaktičnih in raziskovalnih dejavnosti“, ki se zahteva za dvoletno obnovitev, ne bi upravičile tega, da niso določeni ustrezni ukrepi za preprečevanje zlorabe veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas.

DELOVNI DOKUMENTI